

Ny forstander på Diakonhøjskolen i Århus

Som tidligere meldt slutter forstander Karsten Nissen ved Diakonhøjskolen i Århus og går over i prestestilling i den danske kirke. Han vil bli avløst av Lars Mandrup pr. 1. februar i år. Mandrup er 43 år gammel og har vært misjonær for det danske misjonsselskap, DMS, på Madagaskar siden 1981 og stått for oppbyggingen av den lutherske kirke i den nordlige delen av landet. Han har også vært prest i 10 år i Risskov kirke samt prest i frelsesarmeen (Kirkens Korshær).

Lars Mandrup er gift med Vibeke (lærerutdannet) og har fire barn på 17, 13, 8 og 1 år.

Overg. fra side 15

Hun etterlater ingen tvil; mennekser kan mobilisere egne krefter mot kreften selv om dette ikke alltid fører til full helbredelse. Men livskvaliteten øker den tiden man har igjen.

Boken har også et uvanlig fint avsnitt om kreft, amputasjon og forhold til engen kropp. Bokens siste del tar opp ulike behandlingsformer mot kreft og de skjerpede krav skolemedisinen setter til alternative behandlingsformer som har dokumentert forbløffende resultater.

Over fra side 16

Egil Grandhagen mener de nå må forkynne kallet til tjeneste i andre grupper enn de har gjort tidligere: nå må vi satse mer bevisst på å rekruttere studenter innen økonomi- og administrasjon. Dessuten må vi arbeide enda mer med rekrutteringen av sykepleiere. Selv om dette er et tradisjonelt misjonæryrke, rekrutteres det i dag ikke nok sykepleiere og annet helsepersonell.

DANSK DIAKON MED HEFTE OM DIAKONI:

Diakoni en kirkelig tjeneste

– Man innvies ikke til diakon, man utdannes til det, hevder Carl Erik Villumsen i det danske Diakonbladet. Han anmelder diakon og socialpedagog Johan Schmidt Larsens hefte «Diakoni – en utfordring til kirken» i det danske diakonforbunds blad. Villumsen hevder at Larsen er sterkt påvirket av norsk diakonitenkning og refererer spesielt til Torleiv Austad. Brytningen går på lignende spørsmål som var oppe hos oss i midten av 60 tallet; er diakonien først og fremst å forstå som en sendelse med utgangspunkt i en gitt utdanning, eller som kirkelig tjeneste som man vigles til? Villumsens anmeldelse gir et innblikk i noe av det som rører seg i dansk diakonitenkning for tiden:

– Johan Schmidt Larsen kan sin «lektie»; derfor har han f.eks. formået på en enkel måte at redegøre for, at diakonien hører hjemme i skæringspunktet mellom skabelse og forløsning. Dette betyr for diakoniens identitet, at den både skal være en kamp for livet og mod de livsødeliggende kræfter i verden og en forkyndelse af livet, Kristus, der i troen skænker os syndernes forlatelse og det evige liv. Disse to dimensioner tilsammen danner sand diakoni, for sømmes den ene ender vi i enten almindelig socialforsorg eller ren evangelisation.

Hvis jeg skal karakterisere hæftets tilgang til diakoni, må det blive med nogle ord om, at det forekommer mig at være meget norsk påvirket. I den ovenfor refererede definition af, at diakonien hører hjemme i skæringspunktet mellem skabelse og forløsning, skriver Schmidt Larsen da også, at han er præget af nordmanden Torleiv Austads syn. Det norske præg giver sig også udslag i forståelsen af, hvornår en gerning kan karakteriseres som diakoni, og dermed hvem der kan blive indviet til diakon. «Grænsen for diakonatets virkefelt går der, hvor diakoniorganisationen som kirkens forlængende arm ophører. Det betyder i praksis, at skal man efter endt uddannelse arbejde som sagsbehandler på et bistandskontor, eller skal man ansættes som pleje-

hjemsassistent på et kommunalt plejehjem, bør man ikke indvies.» (side 20). «Diakonembetes virke ophører der, hvor menighedens virke strukturelt ophører.» (side 19). Dette synspunkt er i strid med den hidtidlige danske diakonforståelse. For mig at se ligger diakoniens identitet i dens utgangspunkt, i Kristi sendelse af diakonen. Denne sendelse vil så vise sig i holdning og handling, i forkyndelse og omsorg for mennesker i nød – i eller uden for menigheden. Om diakonatets virkefelt er der således uenighed mellem Schmidt Larsen og undertegnede, men for at understrege niveauet i hæftet vil jeg gerne gøre opmærksom på, at Schmidt Larsen refererer «mit» standpunkt på en særdeles loyal og fin måde.

Som en konsekvens af sin forståelse af, at diakoni alene finder sted inden for menigheten, må Schmidt Larsen nødvendigvis også have et andet syn på indvielsen end Diakonhøjskolen (og undertegnede) har. Indvielsen er en ordination, man får en status, som man ikke havde tidligere. Denne nye identitet kan man alene få, såfremt man kommer til at arbejde i en menighed. Man uddannes altså ikke til diakon, man indvies til det. Diakonhøjskolens forstandere har sagt det stik modsatte: man indvies ikke til diakon, men uddannes til det, hvorfor diakonbrevet uddeles før indvielsen.